

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **Mgr. J. V.**, bytem X, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2012, č.j. X,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení výroku rozhodnutí ze dne 7. 12. 2012, č.j. X, kterým žalovaná rozhodla, že žalobkyni v souladu s § 37 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), ve znění platném do 31. 12. 2009, nenáleží výplata starobního důchodu od 22.12. 2009 do 31.12. 2009.

Žalobkyně úvodem své žaloby poukázala na skutečnost, že napadené rozhodnutí je nesprávně označeno jako rozhodnutí o námitkách proti rozhodnutí ze dne 2. 12. 2009, byť jde fakticky o rozhodnutí o námitkách proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 6. 2010, čemuž odpovídá nejen text napadeného rozhodnutí ale i závěrečné poučení.

Stěžejní námitkou žalobkyně je, že má nárok na výplatu starobního důchodu i za období od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009 a argumentace žalované, která tvrdí opak, je podle ní účelová a právně závadná. Poukazuje zejména na § 37 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, jež stanoví, že výplata starobního důchodu přiznaného podle § 31 téhož zákona nenáleží, je-li vykonávána výdělečná činnost. Žalobkyně má za to, že není podstatné, zda jde o výdělečnou činnost hlavní či vedlejší a pokud tedy žalovaná odvodila, že žalobkyni nenáleží

výplata starobního důchodu za výše zmíněné desetidenní období, jelikož v této době vykonávala výdělečnou činnost jako činnost hlavní, je takový výklad nesprávný.

Žalobkyně dále namítá, že také použití § 9 zákona o důchodovém pojištění při rozhodování o nároku na starobní důchod a jeho výplatu není přípustné, protože toto ustanovení patří z hlediska systematického do části zákona, která se věnuje podmínkám účasti na pojištění. Žalobkyně podotýká, že v jejím případě se zásadně nejedná o účast na pojištění, jelikož podmínky účasti má již splněny, když je plnila po celou dobu produktivní části života. Při posuzování, zda se jedná, či nejedná o výdělečnou činnost zmíněnou v § 37 odst. 2, je dle názoru žalobkyně rozhodující rozsah této činnosti (s odkazem na § 27 zákona o důchodovém pojištění), který je vždy dán výší příjmů z této činnosti plynoucí. Jak vyplývá z žalobkyní podaného přehledu o příjmech a výdajích za rok 2009, nevykonávala výdělečnou činnost v takovém rozsahu, jež by zakládala její účast na pojištění, v důsledku čehož překonala překážku výplaty starobního důchodu stanovenou v § 37 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění.

Podáním doručeným zdejšímu soudu dne 20. 2. 2013 žalobkyně rozšířila svou žalobu o požadavek satisfakce za újmu spočívající v nerespektování jejích základních práv, jež jí byla způsobena v důsledku pro ni traumatizujícího tři roky trvajícího sporu s žalovanou. Částka, kterou žalobkyně požaduje činí 11.000,- Kč.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě zopakovala argumenty, jež vedly k závěrům učiněným v napadeném rozhodnutí. Trvá na názoru, že žalobkyně nemá nárok na výplatu starobního důchodu od 22.12. 2009 do 31.12. 2009, jelikož v tomto období nedošlo v jejím případě k naplnění zákonem daných podmínek. Výklad zákona, kterým žalobkyně došla k názoru opačnému, považuje za chybný a podotkla, že k dané otázce se vyjádřilo také Ministerstvo práce a sociálních věcí, které dne 16. 11. 2012 reagovalo na podání žalobkyně ze dne 16. 10. 2012, přičemž došlo k totožnému názoru jako žalovaná.

Byť žalovaná připouští, že dřívější průběh řízení provázela řada administrativních nedopatření, je přesvědčena, že v případě napadeného rozhodnutí postupovala správně a v souladu se zákonem.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Pro lepší orientaci v dané věci soud krátce zrekapituluje podstatné okolnosti, které vyplynuly ze správního a soudního spisu. Žalobkyně dne 24. 8. 2009 podala na ČSSZ žádost o přiznání starobního důchodu před dosažením důchodového věku s požadovaným datem přiznání ode dne 22. 12. 2009. Žalovaná tuto žádost posoudila a v souladu s ustanovením § 31 odst 1 zákona o důchodovém pojištění, ve znění platném do 31. 12. 2009, byl rozhodnutím ze dne 2. 12. 2012 žalobkyni přiznán starobní důchod ve výši 10.562 Kč měsíčně. Důchod byl však přiznán bez výplaty od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009, neboť v té době žalobkyně ještě provozovala hlavní samostatnou výdělečnou činnost jako OSVČ.

Proti rozhodnutí ze dne 2. 12. 2009 podala žalobkyně dne 17. 12. 2009 odvolání, v němž vyjádřila nesouhlas s výší starobního důchodu. Dne 3. 1. 2010 a poté dne 15. 2. 2010 zaslala žalobkyně žalované podání, kdy v případě druhého zmínila také požadavek na přiznání starobního důchodu již v období od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009.

Podání ze dne 3. 1. 2010 žalovaná nesprávně vyhodnotila jako žalobu a postoupila jej Městskému soudu v Praze, který dne 15. 3. 2010 řízení zastavil, jelikož žalobkyně využila svého práva na zpětvzetí žaloby. O tomto stavu posléze žalobkyně informovala žalovanou podáním ze dne 21. 4. 2010, přičemž znovu zopakovala své námitky z výše zmíněných

podání. Žalovaná však znovu pochybila a místo aby vydala rozhodnutí o námitkách, zaslala dne 10. 6. 2010 žalobkyni přípis s odpovědí. Na něj žalobkyně reagovala podáním ze dne 28. 6. 2010, v němž vyjádřila nesouhlas s názory uvedenými v přípisu žalované. Na základě tohoto podání poté žalovaná zahájila námitkové řízení, v němž vydala dne 8. 9. 2010 rozhodnutí, kterým námitky zamítla s tím, že předmětné podání nesměruje proti rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a že námitky lze dle § 88 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. podat pouze proti rozhodnutí o dávkách důchodového pojištění.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 5. 10. 2010 námitky dle § 88 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., přestože součástí rozhodnutí bylo poučení o tom, že proti danému rozhodnutí námitky ani odvolání podat nelze. Žalovaná tedy postoupila podání Městskému soudu v Praze jako žalobu. Městský soud Praze rozsudkem č.j. 4 Ad 72/2010 - 35 ze dne 15. 6. 2012 zmíněné rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Žalovaná však proti rozsudku podala kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem č.j. 4 Ads 101/2012 - 12 ze dne 20. 9. 2012 tak, že kasační stížnost zamítl. Především však NSS označil přípis žalované ze dne 10. 6. 2010 za dokument, který sice není formálně správně vyhotovený, po obsahové stránce však odpovídá správnímu rozhodnutí a žalované uložil, aby v dalším řízení znovu vyhodnotila a především věcně vypořádala podání žalobkyně ze dne 28. 6. 2010, k němuž je nutno přistupovat jako k námitkám ve smyslu § 88 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. Na základě těchto skutečností žalovaná vydala dne 7. 12. 2012 napadené rozhodnutí.

Co se týče označení napadeného rozhodnutí, dává soud za pravdu žalobkyni, že žalovaná opomněla uvést, že jde i o rozhodnutí o jejích námitkách ze dne 28. 6. 2010. S jejich obsahem se však žalovaná v napadeném rozhodnutí fakticky a věcně vypořádala a proto soud vyhodnotil tuto vadu jako ne natolik podstatnou, aby způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí. Opačný a přísně formalistický přístup by dle názoru soudu vedl ke zbytečným dalším průtahům již tak velmi dlouho trvajících sporu. To by jistě nebylo v zájmu žádné ze stran., tím spíše pokud jádro jejich sporu lze ze strany soudu v napadeném rozhodnutí přezkoumávat již nyní.

Za klíčovou otázku v posuzovaném případě soud považuje, zda byl výklad zákona o důchodovém pojištění provedený žalovanou v souladu s jeho smyslem či nikoliv. Po zhodnocení argumentů žalobkyně i žalované dospěl soud k závěru, že námitka žalobkyně není důvodná.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí postupovala v souladu se zákonem o důchodovém pojištění, přičemž její odůvodnění zcela respektuje smysl ustanovení zmíněného zákona. Žalobkyně namítala, že při posuzování jejího případu bylo nesprávně využito ustanovení § 9 a 10 citovaného zákona o podmínkách účasti osob samostatně výdělečně činných. S tímto názorem soud nesouhlasí.

Vzhledem k faktu, že v případě žalobkyně šlo o výplatu předčasného důchodu při současném výkonu samostatné výdělečné činnosti, aplikovala žalovaná správně § 37 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, který ve znění účinném do 31.12. 2009 stanovil, že výplata starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 30 nebo § 31, nenáleží do dosažení důchodového věku, pokud je vykonávána výdělečná činnost. Pojem výdělečná činnost je, respektive byl definován § 27 jako činnost osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až l), v) až x) vykonávaná v rozsahu, který zakládá účast na pojištění.

Je nepochybné, že žalobkyně byla v roce 2009 osobou samostatně výdělečně činnou, což vyplývá z přehledu o příjmech a výdajích OSVČ, jehož kopie byla dne 1. 2. 2010 doručena žalované a je také součástí správního spisu. Jelikož osoby samostatně výdělečně činné zmiňuje zákon o důchodovém pojištění v § 5 odst. 1 písm. e) jako osoby zúčastněné na

pojištění, byla v případě žalobkyně naplněna první ze dvou podmínek stanovených § 27 proto, aby jí vykonávaná činnost v roce 2009 mohla být považována za výdělečnou činnost dle zákona o důchodovém pojištění.

Druhou z podmínek je poté rozsah činnosti, jež účast na pojištění zakládá. V již zmíněném přehledu o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2009 označila sama žalobkyně svou samostatnou výdělečnou činnost za hlavní, a proto bylo úkolem žalované zjistit, jaký rozsah hlavní samostatné výdělečné činnosti zákon předpokládá pro to, aby zakládal účast na pojištění. Zcela správně žalovaná aplikovala § 10 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého je osoba samostatně výdělečně činná v kalendářním roce účastna pojištění po dobu, po kterou vykonávala hlavní samostatnou výdělečnou činnost a to bez ohledu na rozsah. V důsledku skutečnosti, že na žalobkyni nebylo v žádném z měsíců roku 2009 (vzhledem k požadovanému datu přiznání starobního důchodu od dne 22. 12. 2009 přicházel do úvahy pouze prosinec) možno vztáhnout § 9 odst. 6 písm. b) a § 9 odst. 7 zákona o důchodovém pojištění, vyvodila žalovaná zcela správný závěr, že žalobkyně naplnila bez dalšího obě podmínky stanovené § 27 citovaného zákona, a tedy vykonávala v prosinci 2009 výdělečnou činnost. To vedlo k tomu, že jí zcela v souladu se zákonem nebyla přiznána výplata starobního důchodu (§ 37 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění).

Ze správního spisu se soudu nepodařilo zjistit, kdy bylo žalobkyni napadené rozhodnutí doručeno, a proto nelze s jistotou určit zda bylo rozšíření žalobních bodů ze dne 20. 2. 2013 podáno ve lhůtě k tomu určené dle § 71 odst. 2 a 72 odst. 1 s.ř.s. Vzhledem k obsahu rozšíření žalobních bodů nicméně soud uvádí, že o nároku na náhradu škody způsobené při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, rozhodují soudy v občanském soudním řízení a nikoliv soudy správní. Dle § 14 zákona č. 82/1998 Sb. je však nutno nejprve nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím uplatnit u příslušného úřadu dle § 6 zmíněného zákona.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. 11. 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová
samosoudkyně